

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kümnes koda)

7. september 2017*

Eelotsusetaotlus – Tarbijakaitse – Direktiiv 1999/44/EÜ – Tarbekaupade müük ja garantii – Mõiste „müügileping“ – Direktiivi kohaldamatus – Euroopa Kohtu pädevuse puudumine

Kohtuasjas C-247/16,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Landgericht Hannoveri (Hannoveri esimese astme üldkohus, Saksamaa) 22. aprilli 2016. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 29. aprillil 2016, menetluses

Heike Schottelius

versus

Falk Seifert,

EUROOPA KOHUS (kümnes koda),

koosseisus: koja president M. Berger (ettekandja), kohtunikud A. Borg Barthet ja E. Levits,

kohtujurist: H. Saugmandsgaard Øe,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- H. Schottelius, esindaja: *Rechtsanwalt* M. Burger,
- F. Seifert, esindaja: *Rechtsanwalt* M. Lorenz,
- Saksamaa valitsus, esindajad: T. Henze, J. Möller ja M. Hellmann,
- Euroopa Komisjon, esindajad: C. Hödlmayr ja D. Roussanov,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiivi 1999/44/EÜ tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta (EÜT 1999, L 171, lk 12; ELT eriväljaanne 15/04, lk 223) tõlgendamist.
- 2 Taotlus on esitatud Heike Schotteliuse ja Falk Seiferti vahelises vaidluses H. Shotteliuse tehtud töö puuduste kõrvaldamiseks väidetavalt kantud kulude üle.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 1999/44 põhjendused 6, 7 ja 10 on sõnastatud järgmiselt:

„(6) tarbijate põhilised raskused ning müüjatega ettetulevate vaidluste peamised põhjused tulenevad sellest, et kaup ei vasta lepingule; seepärast on asjakohane ühtlustada tarbekaupade müüki reguleerivad siseriiklikud õigusaktid, ilma et see mõjutaks lepingulist ja lepinguvälist vastutust käsitlevate siseriiklike õigusaktide sätteid ja põhimõtteid;

(7) kaup peab eelkõige vastama lepingu tingimustele; lepingule vastavuse põhimõtet võib pidada eri siseriiklike õigustavade ühiseks elemendiks; teatavate siseriiklike õigustavade puhul ei pruugi olla võimalik üksnes nimetatud põhimõttele tuginedes tagada minimaalset tarbijakaitse taset; eeskätt selliste õigustavade puhul võivad osutada kasulikeks täiendavad siseriiklikud õigusnormid, mis tagavad tarbijale kaitse ka juhtudel, kui lepinguosalisel ei ole kokku leppinud üheski konkreetses lepingutingimuses või kui lepinguosalisel on kokku leppinud lepingutingimustes või sõlminud kokkuleppeid, milles kas otse või kaudselt tarbija õigustest loobutakse või neid piiratakse ning need ei ole tarbijale siduvad selles ulatuses kui käesolevast direktiivist tulenevad õigused;

[...]

(10) kui kaup ei vasta lepingule, peaks tarbijatel olema õigus lasta kauba lepingule vastavus tasuta taastada kas parandamise või ümbervahetamise teel, või kui see ei õnnestu, siis lasta alandada hinda või tühistada leping“.

- 4 Direktiivi artiklis 1 „Reguleerimisala ja mõisted“ on sätestatud:

„1. Käesoleva direktiivi eesmärk on ühtlustada liikmesriikide õigus- ja haldusnormid, mis käsitlevad tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavaid aspekte, et tagada tarbijakaitse ühtlane minimaalne tase siseturul.

2. Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *tarbija* – füüsiline isik, kes käesoleva direktiiviga hõlmatavates lepingutes toimib eesmärkidel, mis ei ole seotud tema majandus- ega kutsetegevusega;

[...]

c) *müüja* – füüsiline või juriidiline isik, kes müüb tarbekaupa lepingu alusel ja oma majandus- või kutsetegevuse käigus;

[...]

4. Valmistatavate või toodetavate tarbekaupade tarnelepingud loetakse käesoleva direktiivi kohaldamisel samuti müügilepinguteks.“

5. Direktiivi artikli 2 „Lepingule vastavus“ lõigetes 1 ja 5 on sätestatud:

„1. Müüja peab tarbijale üle andma müügilepingule vastava kauba.

[...]

5. Lepingule mittevastavus, mis tuleneb tarbekauba ebaõigest paigaldamisest, loetakse samaväärseks lepingule mittevastavusega, kui paigaldamine moodustab kauba müügilepingu osa ning kaup paigaldati müüja poolt või tema vastutusel. Sama kehtib ka juhul, kui tarbija poolt paigaldamiseks ettenähtud toote paigaldab tarbija ning nõuetele mittevastav paigaldus tuleneb paigaldusjuhendite puudulikkusest.“

6. Direktiivi artiklis 3 „Tarbija õigused“ on ette nähtud:

„1. Müüja vastutab tarbija ees kõigi lepingule mittevastavuste eest, mis esinevad kauba üleandmise ajal.

2. Lepingule mittevastavuse korral on tarbijal lõike 3 kohaselt õigus lasta kaup tasuta muuta lepingule vastavaks kas parandamise või ümbervahetamise teel või lasta lõigete 5 ja 6 kohaselt alandada kõnealuse kauba hinda või tühistada leping.

3. Tarbija võib müüjalt nõuda eelkõige kauba parandamist või asendamist, mõlemal juhul tasuta, välja arvatud juhul, kui see on võimatu või põhjendamatu.

[...]

Parandamine või asendamine peab toimuma mõistliku aja jooksul ning ilma märkimisväärsete ebamugavusteta tarbijale, kusjuures võetakse arvesse kauba laad ja eesmärk, milleks tarbija kaupa vajab.

[...]

5. Tarbija võib nõuda hinna asjakohast alandamist või lepingu tühistamist, kui:

– tarbijal ei ole õigust lasta kaupa parandada ega asendada

või

– müüja ei ole kohaldanud parandusmeedet mõistliku aja jooksul

või

– müüja ei ole kohaldanud parandusmeedet tarbijale märkimisväärseid ebamugavusi põhjustamata.“

Saksa õigus

7. Direktiiv 1999/44 võeti Saksa õigusesse üle Saksa tsiviilseadustiku (Bürgerliches Gesetzbuch, edaspidi „BGB“) ajakohastamise käigus 26. novembri 2001. aasta võlaõiguse moderniseerimise seadusega (Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts) (*Bundesgesetzblatt* 2001 I, lk 3138), mis jõustus 1. jaanuaril 2002.

- 8 BGB §-s 280 „Kahju hüvitamine ja intresside määramine lepingulise kohustuse rikkumise tõttu“ on ette nähtud:

„1. Kui võlgnik rikub võlasuhtest tulenevat kohustust, võib võlausaldaja nõuda rikkumisest tuleneva kahju hüvitamist. [...]

[...]

3. Võlausaldaja võib nõuda täitmise asemel kahju hüvitamist vaid juhul, kui on täidetud §-des 281, 282 või 283 sätestatud täiendavad tingimused.“

- 9 BGB § 281 „Kohustuse täitmise asemel kahju hüvitamine kohustuse täitmata jätmise või mittekohase täitmise korral“ lõikes 1 on sätestatud:

„Kui võlgnik ei täida oma kohustust või ei täida seda nõuetekohaselt, võib võlausaldaja § 280 lõikes 1 sätestatud tingimustel nõuda täitmise asemel kahju hüvitamist, kui ta on võlgnikule andnud mõistliku tähtaja täitmiseks või puuduste kõrvaldamiseks ja see on möödunud tulemuseta. [...]"

- 10 BGB §-s 323 „Taganemine lepingust lepingu täitmata jätmise või lepingutingimustele mittevastava täitmise korral“ on sätestatud:

„1. Kui võlgnik ei täida vastastikuse lepingu puhul oma kohustust või ei täida seda lepingutingimustele vastavalt, võib võlausaldaja lepingust taganeda, kui ta on andnud võlgnikule mõistliku aja täitmiseks või puuduste kõrvaldamiseks ning see on möödunud tulemuseta.

[...]"

- 11 BGB §-d 634, 636 ja 637 asuvad 2. raamatu 8. peatüki 9. jao jaotises 1 „Töövõtuleping“.

- 12 BGB §-s 634 „Tellija õigused puuduste korral“ on ette nähtud:

„Kui tööle esinevad puudused ja juhul, kui on täidetud järgmistes normides sätestatud tingimused ja kui ei ole sätestatud teisiti, võib tellija

[...]

2. vastavalt §-le 637 töö ise parandada ja nõuda selleks tehtud vajalike kulutuste hüvitamist,

3. §-de 636, 323 ja § 326 lõike 5 kohaselt lepingust taganeda [...] ja

4. nõuda §-de 636, 280, 281, 283 ja 311a kohaselt kahju hüvitamist [...].“

- 13 BGB § 637 „Puuduste kõrvaldamine tellija enda poolt“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Tellija võib pärast töövõtjale töö parandamiseks antud mõistliku tähtaja möödumist puudused ise kõrvaldada ja nõuda selleks tehtud vajalike kulutuste hüvitamist, välja arvatud juhul, kui töövõtja keeldub töö parandamisest põhjendatult.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 14 H. Schotteliuse abikaasa andis ettevõtja F. Seifertile ülesande renoveerida abielupaari aias asuv basseini. Töö võeti töötasu maksmise teel vastu 2011. aastal.

- 15 Euroopa Kohtu toimikust nähtub esiteks, et maatükk, millele bassein ehitati, kuulus H. Schotteliusele kui omanikule, ja et teiseks loovutas H. Schotteliuse abikaasa töövõtja suhtes omandatud garantiioigused H. Schotteliusele 3. ja 4. novembri 2011. aasta lepinguga. Seevastu ei nähtu toimikust, et F. Seifert oleks algselt selle basseini müünud abielupaar Schotteliusele.
- 16 Pärast basseini renoveerimistööde lõpetamist ilmnesid erinevad puudused, mida oli võimalik avastada üksnes basseini kasutades. Puudused olid eelkõige seotud puhastussüsteemi ja pumbaga. H. Schottelius ja tema abikaasa palusid F. Seifertil puudused kõrvaldada. Kuna F. Seifert palvet ei täitnud, algatas H. Schottelius puuduste suhtes iseseisva eeltõendamismenetluse.
- 17 Euroopa Kohtu toimikust nähtub, et ekspert tuvastas selles menetluses olulised puudused ja leidis, et ettevõtja ei olnud järginud tavapäraseid ehitusstandardeid. Renoveerimisel tekkinud puudused parandas lõpuks H. Schotteliuse abikaasa sõbra abiga. Selleks pidi ta ostma vajalikku materjali.
- 18 Seejärel esitas hageja F. Seiferti vastu hagi parandustöödega seotud kulude hüvitamiseks.
- 19 Landgericht Hannover (Hannoveri esimese astme üldkohus, Saksamaa) leiab, et põhimõtteliselt ei pea seda hagi rahuldama, sest kõigis käesolevas põhikohtuasjas kohaldamisele kuuluda võivates õigusnormides on ette nähtud, et tarbija määrab ettevõtjale otsesõnu täiendava tähtaja puuduste kõrvaldamiseks, välja arvatud juhul, kui niisuguse tähtaja kindlaksmääramine on üleliigne; seda ei ole põhikohtuasjas esitatud asjaolude ja tõendite alusel võimalik tuvastada. Niisuguse tähtaja määras mõistliku aja jooksul aga kindlaks mitte H. Schottelius, kellele garantiioigused kuulusid, vaid üksnes tema abikaasa ja seda advokaadi 16. novembril 2011 kirjutatud teatega. Peale selle on Saksa õiguse kohaselt kehtetu tähtaja kindlaks määramise teade, mille koostas puudutatud isiku abikaasa, kuid kolmanda isikuna, sest ta oli oma garantiioigused loovutanud H. Schotteliusele. H. Schottelius väidab, et F. Seifertil oli igal juhul piisavalt aega nende puuduste kõrvaldamiseks.
- 20 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnangul tuleb talle esitatud hagi rahuldada aga juhul, kui vastavalt direktiivi 1999/44 artikli 3 lõike 5 teisele taandele koostoimes eelkõige põhjendustega 7 ja 10 – ning vastupidi Saksa õigusele – tuleneb teenuse lepingule vastavuse põhimõttest, et tarbija poolt puuduste kõrvaldamiseks tähtaja määramine ei ole puudustest tulenevate sekundaarsete garantiinõuete esitamise eeldus.
- 21 Siinkohal otsustas Landgericht Hannover (Hannoveri esimese astme üldkohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [...] direktiivi [1999/44] artikli 3 lõike [5] teisest taandest saab tuletada Euroopa tarbijaõiguse põhimõtte, mille kohaselt piisab kõikide tarbekaupadega seotud mittetarbijate ja tarbijate vahel sõlmitud tehingute puhul sekundaarsete garantiioiguste maksma panemiseks sellest, et garantiid andma kohustatud mittetarbija ei ole mõistliku aja jooksul olukorda lahendanud, ilma et selleks oleks vaja selget puuduste kõrvaldamise tähtaja määramist ning et siseriiklike õigusnorme tuleks selleks näiteks ka tarbekaupade kohta sõlmitud töövõtulepingu puhul vastavalt tõlgendada ja vajaduse korral kitsendavalt kohaldada?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 22 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 1999/44 artikli 3 lõike 5 teist taanet tuleb tõlgendada nii, et vastavalt liidu õiguse tarbijakaitse põhimõttele piisab tarbija ja müüja vahel sõlmitud tarbekauba müügilepingust tulenevate sekundaarsete garantiioiguste maksmapanemiseks sellest, et müüja ei ole mõistliku aja jooksul kahju parandanud, ilma et selleks oleks vaja, et tarbija oleks asja puuduste kõrvaldamise määranud kindlaks tähtaja.

- 23 Saksamaa valitsus ja Euroopa Komisjon on käesolevas menetluses esitanud vastuväite kohtu pädevuse puudumise kohta. Saksamaa valitsuse ja komisjoni sõnul ei ole direktiiv 1999/44 käesolevas põhikohtuasjas kohaldatav, kuna kõnealune leping ei ole mitte „müügileping“ direktiivi tähenduses, vaid „töövõtuleping“. Viimati nimetatud lepinguliigile aga see direktiiv kohaldamisele ei kuulu.
- 24 Olgu kõigepealt märgitud, et Euroopa Kohus peab oma pädevuse hindamiseks tegema kindlaks need asjaolud, mille tõttu liikmesriigi kohus talle eelotsusetaotluse esitas (vt selle kohta kohtumäärused, 3.7.2014, Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, punkt 35 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 4.9.2014, Szabó, C-204/14, ei avaldata, EU:C:2014:2220, punkt 16).
- 25 Samuti tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et Euroopa Kohus on põhimõtteliselt pädev liidu õiguse sätteid tõlgendama üksnes juhul, kui need on põhikohtuasjas tegelikult kohaldatavad (vt selle kohta kohtuotsused, 18.12.1997, Annibaldi, C-309/96, EU:C:1997:631, punkt 13, ja 7.7.2011, Agafitei jt, C-310/10, EU:C:2011:467, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika, ning kohtumäärus, 14.4.2016, Târşia, C-328/15, ei avaldata, EU:C:2016:273, punkt 19 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 26 Käesoleval juhul tuleb esmalt tõdeda, et eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib, et Euroopa Kohus tõlgendaks direktiivi 1999/44 artikli 3 lõike 5 teist taanet. Niisiis lähtub ta eeldusest, et see direktiiv kuulub kohaldamisele niisuguses olukorras, nagu on kõne all põhikohtuasjas.
- 27 Teisena nähtub Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust ja iseäranis eelotsusetaotlusest, et põhikohtuasjas käsitletav leping on kohaldatava riigisisese õiguse kohaselt „töövõtuleping“.
- 28 Et teha kindlaks, kas Euroopa Kohus on pädev vastama esitatud küsimusele, tuleb sellises olukorras kontrollida, kas direktiivi 1999/44 tuleb tõlgendada nii, et see kuulub kohaldamisele niisugusele töövõtulepingule nagu põhikohtuasjas käsitletav leping, mille ese on basseini renoveerimine ettevõtja poolt.
- 29 Siinkohal tuleb esiteks märkida, et kuigi direktiivis 1999/44 ei ole mõistet „müügileping“ määratletud, on direktiivi kohaldamisala piiratud just selle lepinguga.
- 30 Nimelt ilmneb direktiivi artikli 1 lõikest 1, et selle direktiivi eesmärk on ühtlustada liikmesriikide õigus- ja haldusnormid, mis käsitlevad tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavaid aspekte. Peale selle nähtub direktiivist samuti, eelkõige artikli 1 lõikest 2, milles on määratletud mõisted „tarbija“ ja „müüja“, et see kuulub kohaldamisele üksnes kutselise müüja ja tarbijast ostja vahelistele müügilepingutele.
- 31 Teiseks tuleb selle kohta meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleneb liidu õiguse ühetaolise kohaldamise nõudest, et kui liidu õigusnorm ei viita konkreetse mõiste puhul liikmesriikide õigusele, tuleb seda mõistet tõlgendada kogu Euroopa Liidu piires autonoomselt ja ühetaoliselt ning sellise tõlgenduse andmisel tuleb arvesse võtta sätte konteksti ja asjaomase õigusakti eesmärki (vt eelkõige kohtuotsus, 9.11.2016, Wathelet, C-149/15, EU:C:2016:840, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 32 Kuigi direktiivi 1999/44 tekst ei sisalda mingit termini „müügileping“ määratlust, ei viidata seal selle termini tõlgendusega seoses ka riigisisesele õigusele. Siit järeldub seega, et direktiivi kohaldades tuleb seda terminit käsitada kui liidu õiguse autonoomset mõistet, mida liidu territooriumil tuleb tõlgendada ühetaoliselt (vt analoogia alusel kohtuotsus, 18.10.2011, Brüstle, C-34/10, EU:C:2011:669, punkt 26).
- 33 Et kolmandana määratleda, kas niisugust töövõtulepingut, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mis eeldab teenuse osutamist, võib käsitada „müügilepinguna“ direktiivi 1999/44 tähenduses, tuleb tõdeda, et direktiivis on otsesõnu nimetatud teenuste osutamisega seostuda võivad lepingud, mida võib pidada müügilepingutega samaväärseks.

- 34 Direktiivi 1999/44 sätetest ning taustast nähtub, et mõiste „müügileping“ laieneb üksnes teatavatele lepinguliikidele, mida riigisiseste õiguskordade kohaselt võib kvalifitseerida ka teisiti, nagu teenuse osutamise või töövõtulepingud.
- 35 Ühest küljest loetakse kõnealuse direktiivi artikli 1 lõike 4 kohaselt „[v]almistatavate või toodetavate tarbekaupade tarnelepingud [...] samuti müügilepinguteks.“ Seega leping, mille ese on sellise kauba müük, mis tuleb esmalt müüja poolt valmistada või toota, kuulub direktiivi kohaldamisalasse.
- 36 Teisest küljest on direktiivi 1999/44 artikli 2 lõikes 5 peetud tarbekauba mittevastavusega, mis on selle kehva paigaldamise tagajärg, samaväärseks tarbekauba enda mittevastavust, eelkõige juhul, kui paigaldamine on tarbekauba müügilepingu osa. Kui kauba paigaldamise teenus on seotud müügiga, kuulub see niisiis direktiivi kohaldamisalasse.
- 37 Eeltoodu alusel tuleb teha esiteks järeldus, et direktiiv 1999/44 ei kuulu kohaldamisele mitte ainult müügilepingutele *stricto sensu*, vaid kuulub kohaldamisele ka teatud muudele lepinguliikidele, mis on seotud teenuste osutamisega; need lepingud võivad riigisisese õiguse alusel olla kvalifitseeritud teenuse osutamise või töövõtulepingutena, täpsemalt valmistatava või toodetava tarbekauba tarnelepingud ning samuti niisuguste kaupade müügilepingud, milles on ette nähtud ka kauba paigaldamine.
- 38 Lisaks peab teenuste osutamine olema müügi suhtes aktsessoorne selleks, et teenuste osutamisega seotud lepinguliike saaks kvalifitseerida „müügilepingutena“ kõnealuse direktiivi tähenduses.
- 39 Neljandana toetavad mõiste „müügileping“ sellist tõlgendust direktiivi 1999/44 tähenduses direktiivi ettevalmistavad materjalid ning samuti Viinis 11. aprillil 1980 allkirjastatud Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni konventsioon kaupade rahvusvahelise ostu-müügi lepingute kohta, millest direktiiv on ajendatud.
- 40 Siinkohal tuleb märkida, et komisjoni 23. augusti 1996. aasta ettepaneku, mis käsitleb Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide kohta (KOM(95) 520 (lõplik)) (EÜT 1996, C 307, lk 8), seletuskirjast nähtub, et „teenuste osutamise mitmekesisus ja keerukus ei võimalda ilma pikemata lihtsalt laiendada kaupade müüki käsitlevaid eeskirju teenuste suhtes“. Niisiis ei peaks teenused nende eripäraste omaduste tõttu põhimõtteliselt direktiivi 1999/44 kohaldamisalasse kuuluma.
- 41 Käesoleva kohtuotsuse punktides 35 ja 36 mainitud teatavate lepinguliikide, mis sisaldavad nii müüki kui ka teenuste osutamist, pidamist müügilepingutega sõnaselgelt samaväärseks selgitab eelkõige liidu seadusandja tahe lahendada tarbija probleem, mis seisneb nende kahe kutsetegevuse käigus osutatud soorituse eristamises ning tagada tarbijakaitse kõrge tase vastavalt direktiivi 1999/44 põhjendusele 1.
- 42 Käesoleva kohtuotsuse punktis 40 mainitud direktiivi ettepanekus on selle kohta täpsustatud, et müügiga seotud kaupade paigaldamine peab kuuluma direktiivi kohaldamisalasse, arvestades praktikas tekkivaid raskusi kaupade paigaldamises seisnevate teenuste osutamise eristamisel kaupade müügist ja vajadust kaitsta tarbijat ühtemoodi.
- 43 Direktiivi 1999/44 artikli 1 lõikes 4 nimetatud valmistatavate või toodetavate tarbekaupade tarnelepingute pidamine müügilepinguga samaväärseks viidi parlamendi poolt sisse direktiivi ettepaneku esimesel lugemisel – pidades silmas Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni käesoleva kohtuotsuse punktis 39 mainitud konventsiooni artikli 3 lõiget 1 –, selleks et võtta eelkõige arvesse raskusi, mis tekivad nende lepingute kvalifitseerimisel, sest need sisaldavad korrigeerivaid kohustusi, mis on omane töövõtulepingutele ja teenuste osutamisele, kui ka kohustust tarnida kaup, mis on omane müügilepingule.

- 44 Käesoleval juhul nähtub Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust, et H. Schottelius ja tema abikaasa palusid ettevõtja F. Seifertil renoveerida nende basseini. Selleks sõlmisid nad F. Seifertiga töövõtulepingu. Selle lepingu raames müüs ettevõtja neile kindlasti erinevaid basseini renoveerimiseks vajalikke kaupu, nagu pumbaga filtreerimissüsteem. Siiski tuleb asuda seisukohale, et nende kaupade paigaldamises seisnev teenuste osutamine on selle töövõtulepingu peamine ese ja nende kaupade müük on teenuste osutamise suhtes üksnes aktsessoorse iseloomuga.
- 45 Võttes arvesse Euroopa Kohtu käsutuses oleva toimiku materjale, ei saa seda töövõtulepingut kvalifitseerida „valmistatavate või toodetavate tarbekaupade tarnelepinguks“ direktiivi 1999/44 artikli 1 lõike 4 tähenduses, sest basseini renoveerimiseks vajalikke kaupu ei pidanud see ettevõtja valmistama ega tootma.
- 46 Arvestades eeltoodud kaalutlusi kogumis, tuleb asuda seisukohale, et niisugune töövõtuleping, nagu on kõne all põhikohtuasjas, ei ole „müügileping“ direktiivi 1999/44 tähenduses ega kuulu seega selle direktiivi kohaldamisalasse.
- 47 Käesoleva kohtuotsuse punktis 25 nimetatud kohtupraktika kohaselt ei ole Euroopa Kohus järelkult pädev vastama Landgericht Hannoveri (Hannoveri esimese astme üldkohus) esitatud eelotsuse küsimusele.

Kohtukulud

- 48 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kümnes koda) otsustab:

Euroopa Liidu Kohtul puudub pädevus Landgericht Hannoveri (Hannoveri esimese astme üldkohus, Saksamaa) 22. aprilli 2016. aasta otsusega esitatud eelotsuse küsimusele vastamiseks.

Allkirjad